

Magelluksen maa

Jatkokertomus
Kirj. Magdalena Hai

Osa 4: Kuiskivat puut, juureva metsä

Eemelistä tuntui siltä kuin hänet olisi vedetty vatkaimen läpi. Hän nousi istumaan. Hän katsoi ympärilleen. Eemeli oli ilmestynyt keskelle varjoisaa metsää, mutta varjoista huolimatta päivä oli lämmin. Aurinko siivilöityi lehtikaton läpi ja tuuli oli lempeä. Eemeli riisui hupparinsa ja sitoi sen vyötäisilleen. Portaaliavaimen muotoinen jääveistos lojui hänen edessään. Se sulii kovaa vauhtia. Eemeli muisti hämärästi kummituseläinten nahkakantisen kartanon, vuorenpikkojen hyökkäyksen ja heidän pakonsa. Kun Eemeli oli tointunut tarpeeksi noustakseen seisomaan ja mennäkseen jääveistoksen luokse, se oli enää jähmeä klöntti sulavaa lumihöttöä.

Rubiininsiru pisti esiin jäätä. Eemeli pani sen taskuunsa.

Eemeli ei heti nähnyt toisia lapsia. Ei yksinolo häntä haitannut. Eemeli oli tottunut siihen ja tiesi pärjäävänsä. Mutta ehkä toiset eivät olleet tottuneet.

Hän löysi Arturin ensimmäisenä, piileksimästä puun takaa.

”Onneksi sinä tulit!” Poika kapsahti äimistyneen Eemelin kaulaan. ”Minua pelotti niin paljon!”

Sama omituinen meno jatkui, kun Eemeli ja Artur löysivät toiset. Faruq haahuili eräällä aukiolla. Poika ei kyennyt päättämään, mihin suuntaan lähteä, tai edes päättelemään, missä oli.

Kai kyhjötti eräällä sammalpintaisella kivenmurikalla ja tuijotti eteensä.

”On elo synkkää ja ikävää”, hiirentukkainen tyttö mutisi. Tytön hihasta pilkisti yhtä murheellisena pikkuruinen kummituseläin, joka vaikutti menettäneen puhekykynsä.

Eveliinan he löysivät yökkimästä paksurunkoisen puun takaa.

Tyttö oli nähnyt pensaan alla jotain karvaista ja ruskeaa. Kun Eemeli kysyi, mikä se oli, tyttö sopersi jotain mistä poika ei aivan saanut selvää. Hetken päästä pensaan alta pompotteli esiin pitkäkorpainen pupu, ja Eveliina voihkaisi: ”Hyi, miten *ällöttävä!*”

”Mikä teitä oikein vaivaa?” Eemeli puuskahti. Artur oli pelkuri, Faruq typerys, Kai surumielinen ja Eveliina pelkäsi pupuja! Mutta kukaan muista lapsista ei osannut vastata. Heidän mielestään he olivat täysin samanlaisia kuin aiemmin.

”Selvä”, Eemeli sanoi. ”Ensin meidän täytyy selvittää, missä me olemme. Jonkun pitää kiivetä puuhun, jotta näemme, mihin suuntaan tästä kannattaa lähteä. Artur?”

Eemeli katsoi Arturia, mutta tämä pudisti kauhistuneena päätään.

”Oikeasti?”

Artur puisteli uudelleen päätään. ”En pysty. Pelottaa.”

Lopulta Eemelin piti lähteä itse kiipeämään korkeimpaan puuhun, jonka he löysivät. Urakka oli kova ja monta kertaa Eemelin käsi tai jalka lipesi puun kostealla kaarnalla. Kiivetessään Eemeli mietti, mikä ihme muihin lapsiin oli mennyt. Jotenkin se liittyi portaaliin, tai rubiiniin. Ehkä velho Magellus oli tehnyt jälleen jonkin ilkeän taian ja Eemeli oli ainoa, johon taika ei tuntunut tarttuneen.

”Outoa”, Eemeli mutisi, eikä huomannut lainkaan, kuinka päättäväinen hänestä oli yhtäkkiä tullut.

Puun latvasta Eemeli näki, että he olivat jo kaukana jättiläisen portaista ja lumisesta laaksosta, jossa kummituseläinten kartano sijaitti. Porrasvuoret näyttivät sinisen utuisilta heidän takanaan. Metsän toisella laidalla, puolen päivämatkan päässä, puut äkisti loppuivat. Ne ikään kuin seisoivat rivissä rannalla, mutta ranta jatkui pitkälle, ennen kuin meri alkoi. Oli laskuveden aika. Veden alta paljastuneet korallisaarekkeet kasvoivat molemmin puolin korotettua tietä, joka johti mustapintaiseen, lohkaremaiseen linnaan korkealla saarella. Jos Eemeli oikein siristi silmiään, hän saattoi nähdä tiellä linnaan muutamia vihreäihoisia, möhkälemäisiä vuorenpikkoja, jotka nahistelivat keskenään paremman tekemisen puutteessa.

Velho Magelluksen linna, Eemeli ajatteli. Me olemme melkein perillä.

Eemeli kiipesi alas puusta, kertoi toisille, mitä oli nähnyt, ja käski näitä kerätä tavaransa, mikäli näillä sellaisia oli. Kai silitti hajamielisenä hihastaan kurkistavaa kummituseläintä ja Artur nosti maasta miekan, jonka oli tuonut portaalin läpi. Myös miekka oli muuttunut: Sen aiemmin löysänä roikkunut jekkuterä oli kovettunut.

”Auts!” Poika hätkähti ja työnsi sormenpään suuhunsa. ”Se on terävä!”

Eemeli kurtisti kulmiaan. ”Paras olla varovainen sen kanssa.”

Eemeli johdatti toiset oikeaan suuntaan paksujen, rosopintaisten puiden alla. Niiden lehvien läpi pääsi maahan asti vain vähän valoa. Ilma puiden välissä oli paksua ja hapekasta ja hankalaa hengittää. Metsä oli muutenkin omituinen. Eemelistä tuntui, kuin kaiken aikaa heitä olisivat seuranneet lukemattomat silmät.

Tunteja kuljettuaan he pysähtyivät lepäämään.

Eemeli hypisteli velho Magelluksen rubiininsirua hupparin taskussa. Artur tuli Eemelin luo ja istui tämän viereen.

”Kuule Eemeli...” Artur potki kengänkärjellä maata edessään. ”Minä taisin olla sinulle aika ilkeä siellä portailla.”

”Ei se häitää”, Eemeli sanoi. ”Olen tottunut.”

”Silti.”

Artur hätkähti rapsahdusta ylhäältä puun oksalta ja melkein tarrasi Eemeliä hihasta. ”M-minä menen tuonne”, Artur sanoi, pälyili epäluuloisena oksistoa ja siirtyi kauempana istuvan Eveliinan viereen. Ruskeatukkainen korppityttö tarkkaili inhoten ympäristöään ja värähti aina, kun näki koppakuoriaisen.

Eemeli huokasi syvään. Muut pitäisi saada ennalleen, ennen kuin he tulisivat Eemelin näkemälle rannalle. Eemeli toivoi enemmän kuin koskaan, että hänen opettajansa olisi neuvomassa, miten toisia voisi auttaa.

Lopulta Eemeli parahti ääneen. ”Voi, mitä minä teen?”

Eemelin suureksi hämmästykseksi rosorunkoinen puu hänen selkensä takana liikahti ja humisi hiljaisella äänellä: ”Käytä rubiininsirua, Vaeltaja.”

”Mitä ihmettä!”

Eemeli rakasti fantasiakirjoja ja oli lukenut Tolkienin Tarun Sormusten herrasta jo kolme kertaa alusta loppuun. Kirjojen suuret puupaimenet, entit, olivat hänen lempihahmojaan. Puu, joka hänelle puhui, toi ne nyt hänen mieleensä.

”Mekin vihaamme velho Magellusta”, puu humisi. ”Hän on sitonut meidän juuremme maahan ja tehnyt meistä liikkumattomia. Maan vankeja.”

Toinen puu, ensimmäistä vanhempi ja naavan peittämä, kuiskasi: ”Kuulimme teidän tulostanne yksisarvisilta. Olemme valmiita auttamaan.”

”Mitä minun pitää tehdä, että saan toiset palaamaan ennalleen?” Eemeli kysyi.

”Pistä heitä rubiinilla”, puut neuvoivat. ”Se rikkoo lumouksen.”

Eemeli otti rubiininsirpaleen taskustaan. Se oli tavattoman kaunis esine, mutta myös vaarallisen näköinen. Se kiitelti häijysti, niin kuin velho Magelluksen taika olisi tehnyt siitäkkin ilkeän. Mutta puut vaikuttivat luotettavilta, ja Eemeli meni ja tökkäisi sirpaleen terävällä reunalla lähimpänä istuvaa Kaita.

Kai älähti ja alkoi sitten nauraa. ”Tekipä se hyvää!” Kai ojensi kämmenelleen kiivennyttä kummituseläintä ja käski pistää sitäkin. Eemeli teki niin, mutta hyvin varovasti, koska kummituseläin oli niin pieni.

Sirpaleen pistettyä sitä se vinkaisi ja sanoi sitten vienosti: ”Kiitos.”

Eemeli pisti sirpaleella Arturia, Eveliinaa ja Faruqia, ja vuorollaan jokainen henkäisi ja alkoi hymyillä. Rubiininsirpale puolestaan kiitelti pisto pistolta vähemmän häijysti.

”Minun pitäisi kai pistää itseänikin, kaiken varalta”, Eemeli mutisi. Hän oli vihdoin tajunnut, että velhon taika oli muuttanut myös häntä. ”Vaikka olinkin ihan mielelläni reipas johtajatyyppejä.”

Ennen kuin kukaan ehti estää, Eemeli tökkäsi itseään käsivarteen. Rubiinin paha taika raukesi ja Eemeli oli jälleen oma itsensä. Hän hymyili muille anteeksipyytävästi.

Toiset lapset tulivat hänen luokseen. Eveliina halasi häntä kovaa. ”Kiitos, että pidit meistä huolta, Eemeli.”

Artur taputti häntä selkään. ”Olin tosi urpo. Ja sinä olit turbo.”

Kai nauraa käkätti Arturin tyhmälle sanaleikille niin kovaa, että oli kaatua.

Eemeli kohautti olkiaan hämillään.

Faruq, joka oli saanut päättelykykynsä takaisin, ei käyttänyt aikaansa seläntaputteluun, vaan oli jo toimesta. Hän jutteli kuiskiville puille. Pian hän kääntyi takaisin toisten lasten puoleen ja selitti, että puut antaisivat heille apuvälineitä, joilla he voisivat puolustautua velho Magelluksen vuorenpaikkoja vastaan.

”Sen jälkeen Eemeli saa viedä meidät metsän reunalle.”

Artur, Eveliina ja Kai katsoivat jälleen hiljaiseksi äitynyttä Vaeltajaa. Eemeli punastui.

”Sinä olet yhä meistä paras samoilija, puut kertoivat niin”, Faruq sanoi, ja olihan Eemelin myönnettävä. Hän tiesi yhtä ja toista metsässä kulkemisesta ja selviytymisestä pahoissa paikoissa. ”Lisäksi”, Faruq jatkoi, ”puut tuntuvat pitävän eniten sinusta.”

Eemeli punastui, mutta tällä kertaa mielihyväästä.

Osoittautui, että metsässä oli paljon enemmän elämää kuin lapset olivat arvanneetkaan. Nyt kun paha taika oli murrettu, puut kutsuivat metsän eläimet varustamaan lapset taistelua varten. Paikalle tuli lystikkäästi lyllyttäviä mäyriä, möriseviä karhuja ja vikkeläsormisia apinoita, jotka kantoivat ikivanhasta, kivettyneestä kaarnasta valmistettuja haarniskoita, pitkäjousia ja taistelunuijia.

Eläinten tarmokkuus sai jokaisen lapsista hermostumaan. Seikkailu oli alkanut vaikuttaa äkkiä aivan liian vaaralliselta. Jokainen heistä muisti hurjat vuorenpaikot, jotka olivat rynnineet heidän perässään kummituseläinten kartanon käytävillä, ja kuinka näiden nyrkitkin olivat olleet heidän oman päänsä kokoisia. Nytkö heidän pitäisi muka taistella niitä vastaan?

Eivätkä vuorenpeikot suinkaan olleet heidän ainoa murheensa. Vaikka he jollain ihmeen keinolla pääsisivät peikkojen ohi, heidän olisi nujerrettava velho Magellus, josta puut ja karhut ja vikkeläsormiset apinat kertoivat aivan kamalia juttuja.

Velho Magellus oli solminut puiden juuret, muuttanut yksisarvinen Pedon pahaksi ja loihtinut kummituseläinten laaksoon ikuisen talven ja myrkyttänyt näiden portaalit, niin että kylmänherkät eläimet olivat vankeja omassa kodissaan.

Kaikkialta, missä he olivat kulkeneet, he olivat löytäneet velhon jälkeensä sirottamia rubiinisirpaleita.

Yhtäkkiä kirjastonhoitaja Mervin antama tehtävä tuntui täysin mahdottomalta.

Kuinka ihmeessä he voisivat ikinä saada opettajansa takaisin?

Tarinan viides osa julkaistaan toukokuussa Lukuklaanin verkkosivuilla ja sosiaalisessa mediassa!